

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a JUDr. Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Luboš Kačerovský**, IČO 65257936
sídlem Prokopská 183, Libušín
zastoupený advokátem Mgr. Janem Markem
sídlem Sadová 636, Domažlice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2023, č. j. 15037/23/5200-10422-713023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“ nebo „finanční úřad“) vydal dne 10. 5. 2022 dodatečný platební výměr č. j. 3016391/22/2110-51521-203839, kterým žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016 ve výši 7 758 354 Kč a současně mu předeepsal penále ve výši 1 551 670 Kč. Žalovaný v záhlaví Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) k odvolání žalobce změnil dodatečný platební výměr tak, že snížil výši stanoveného penále na 0 Kč. Současně však ponechal výši doměřené daně.

2. **Žalobce se žalobou** podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 10. 7. 2023, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, které má za nezákonné, nepřezkoumatelné a vadné. Podle žalobce totiž skutkový stav, který vzal správce daně za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, nemá v něm oporu nebo vyžaduje doplnění, a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení.
3. Žalobce v žalobě rekapituluje průběh daňového řízení. Správce daně na základě provedené daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno k prokázání nákupu služeb od společnosti CRANE BON Development s.r.o. (dále jen „společnost CRANE BON“). Jednalo se o 82 dokladů, které žalobce zaúčtoval na vrub účtu 518 – ostatní služby, v celkové výši 35 606 445 Kč. Služby spočívaly v externí kontrole jeho zaměstnanců (strážných) sjednané v rámcové smlouvě o zprostředkování služeb v oblasti ostraha objektů 01/15 ze dne 28. 12. 2015 (dále jen „rámcová smlouva“). Předmětem žalobcovy činnosti byla v daném zdaňovacím období ostraha majetku a osob. Spolupráci se společností CRANE BON započal zejména ze snahy o zkvalitnění dozoru nad zaměstnanci a plněním jejich pracovních povinností, neboť v minulosti v důsledku porušení jejich pracovních povinností docházelo ke škodě na majetku, která byla po žalobci nárokována klientem. Dozor nad zaměstnanci a plnění jejich pracovních povinností je tedy klíčovou složkou hospodárného fungování žalobce.
4. Žalobce vznáší řadu procesních námitek. Předně namítá, že s ním správce daně neprojednal zprávu o daňové kontrole. Neměl tak možnost vyjádřit se k jejímu obsahu a případně jej doplnit. Správce daně zahájil daňovou kontrolu dne 27. 5. 2020, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 108/2020, jenž novelizoval zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád. Měl proto vyzvat žalobce, který byl během řízení aktivní, k projednání zprávy o daňové kontrole a zajistit jeho podpis.
5. Dále namítá, že správce daně při rozhodování patrně nevycházel z kompletních podkladů, neboť neměl k dispozici účetnictví žalobce v originální listinné podobě. Originály účetních listin měl po celou dobu daňové kontroly policejní orgán, který je předal znalci. Správce daně vycházel pouze z účetnictví na CD nosiči. Žalobce se přitom domnívá, že CD nemusí obsahovat úplnou kopii účetních podkladů. Navrhl proto připojení celého spisu policejního orgánu, včetně důležitých výsledků svědků. Tomuto návrhu však správce daně nevyhověl, čímž porušil zásadu rovnosti. Žalobce podotýká, že i pokud by nahlédl do spisu a opatřil si kopii CD u správce daně, stejně by nemohl ověřit pravost a úplnost podkladů, neboť neměl k dispozici listinné originály.
6. V odvolání žalobce bezúspěšně navrhl provedení opakovaného výsledku svědka P. V. Správce daně sice svědka několikrát předvolal, nicméně ten se k výsledku nedostavil. Nepodařilo se ho předvést ani prostřednictvím celní správy. Svědka totiž nebylo možné najít. Žalobce proto navrhl, aby správce daně nechal svědka předvést prostřednictvím policejního orgánu, kterému se jej podařilo předvést k výsledku konanému v rámci řízení o dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Tomuto návrhu však daňové orgány nevyhověly. Žalobce dále uvádí, že se neúčastnil výsledku svědka v řízení o DPH, neboť byl o jeho konání vyrozuměn s nedostatečným časovým předstihem. Během tehdejšího výsledku svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vypověděl, že je 11 let osobou bez domova. Přebývá v lese za sběrnou druhotných surovin, kde pracuje. Společnost CRANEBON neznal a netušil, kde sídlí. V roce 2014 tuto společnost převzal pouze formálně za finanční úplatu, nicméně funkci jednatele nikdy fakticky nevykonával. Jelikož svědek popřel, že by kdy jednal se žalobcem, měl správce daně provést jeho opakovaný výslech za účelem zjištění pravdivých okolností ohledně společnosti CRANEBON, dále zjištění toho, kdo jiný tedy se žalobcem jednal a zda se nejednalo o trestný čin podvodu.

7. Nakonec se žalobce domnívá, že mu správce daně neumožnil předkládat důkazy k prokázání skutečností, které vyplývaly z rámcové smlouvy, neboť takové důkazy neměl k dispozici a společnost CRANEBON mu je ani přes opakované výzvy neposkytla. Žalobce se dokonce obrátil na civilní soud, konkrétně Obvodní soud pro Prahu 10, který dne 30. 10. 2018 vydal rozsudek č. j. 17 C 216/2018-20, jímž společnosti CRANEBON uložil povinnost předložit důkazní prostředky vyžadované správcem daně po žalobci. Jelikož společnost CRANEBON dobrovolně neplnila z pravomocného rozsudku, byla zahájena exekuce. Správce daně však uzavřel daňové řízení a doměřil žalobci daň ve značném rozsahu, aniž by vyčkal důkazních prostředků vymožených na základě rozsudku obvodního soudu. Tímto postupem žalobce poškodil. Žalobce dále podotýká, že mu není zřejmé, zda správce daně vyzval společnost CRANEBON k předložení listin a vyjádření i v tomto řízení, nebo zda se spokojil s výsledky řízení o DPH, aniž by je ověřil či doplnil. V této souvislosti uvádí, že mu správce daně ani v řízení o DPH nesdělil, zda využil veškeré kroky k získání podkladů od společnosti CRANEBON a zda této společnosti uložil pokutu podle § 247 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále též, není-li uvedeno jinak, „daňový řád“) za ztěžování daňového řízení.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvádí, že předmětem tohoto řízení je otázka, zda žalobce prokázal, že plnění v podobě namátkové kontrolní činnosti zaměstnanců a dodávky strážního vybavení od společnosti CRANEBON, jehož přijetí deklaroval ve zdaňovacím období roku 2016, se fakticky uskutečnilo v deklarovaném rozsahu a od deklarovaného dodavatele, tedy zda žalobce prokázal, že zaúčtované výdaje za toto plnění jsou daňově účinnými výdaji (náklady) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon o daních z příjmů“).
9. Správce daně postupoval v souladu se zásadou nepravé retroaktivity, pokud se žalobcem neprojednal zprávu o daňové kontrole. V průběhu daňové kontroly zahájené za účinnosti staré právní úpravy totiž došlo k novelizaci daňového řádu [pozn soudu: která tento institut zcela vypustila]. Jelikož se jednalo o procesní pravidla a přechodná ustanovení nestanovila, že má být nadále postupováno podle dosavadní úpravy, musel se správce daně řídit obecným pravidlem a nadále postupovat dle nové právní úpravy. Žalovaný se navíc domnívá, že žalobce nadhodnocuje význam projednání zprávy o daňové kontrole. Projednání představovalo pouze formální konečnou fázi daňové kontroly, přičemž daňový subjekt neměl možnost se věcně vyjádřit k závěrům správce daně ani k průběhu řízení.
10. K námitce porušení zásady rovnosti žalovaný podotýká, že tato zásada vyjadřuje povinnost správce daně nečinít rozdíly mezi jednotlivými osobami zúčastněnými na správě daní. Žalobce přitom neuvedl, že by byl oproti jiným osobám znevýhodněný. Co se týče CD obsahujícího účetnictví, žalobce se s jeho obsahem mohl seznámit prostřednictvím nahlížení, a to i korespondenční cestou. V tomto směru však zůstal pasivní. Pokud žalobce naznačuje, že podklady poskytnuté policejním orgánem nemusí být kompletní, jedná se o zcela Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nepodloženou spekulaci. Součástí CD je kromě podkladů též prohlášení policejního orgánu o tom, že se jedná o kopie všech dokumentů tohoto druhu, jimiž disponuje. Žalovaný nevidí důvod, pro který by se měl domnívat, že policejní orgán nedostal své povinnosti podle § 57 odst. 1 daňového řádu. Pokud měl žalobce jiný názor, mohl v průběhu daňového řízení usilovat o zpřístupnění příslušné části trestního spisu za účelem porovnání originálního účetnictví s kopiemi předloženými správci daně. Návrh žalobce na připojení celého trestního spisu je judikaturou správních soudů vnímán jako neúčelný a na hraně obstrukčního chování. Správce daně disponoval veškerými podklady, které se vztahují k projednávanému plnění. Za stěžejní pak žalovaný považuje skutečnost, že důvodem neuznání výdajů bylo neprokázání faktického uskutečnění plnění, nikoliv neúplnost vedeného účetnictví. Správce daně nepopíral, že k deklarováným obchodním případům žalobce do účetnictví založil formálně bezvadné daňové doklady a jim odpovídající výdajové pokladní doklady. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi však nemusí být dostatečným podkladem pro úspěšné uplatnění daňově účinných výdajů. Správce daně formuloval pochybnosti pouze ohledně faktického průběhu obchodních případů. Tyto pochybnosti tedy nemohly být vyvráceny doložením originálů žalobcova kvalifikovaně zpochybněného účetnictví.

11. Dále žalovaný uvádí, že vycházel z protokolu o výsledku svědka P. V. v rámci řízení o stanovení DPH za zdaňovací období roku 2016, v němž vypovídal o totožných obchodních případech za účelem objasnění totožných skutkových okolností. Tento postup je souladný s § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu. Správce daně se pokoušel svědka opakovaně vyslechnout, nicméně realizace opětovného výsledku se ukázala objektivně nemožnou. Svědek byl bezúspěšně opakovaně předvolán. K výsledku se však nedostavil. Správce daně rovněž požádal celní orgán o předvedení svědka, přičemž mu sdělil nejen formální adresu trvalého pobytu, ale také poslední známé místo jeho faktického pobytu. Ani celnímu orgánu se ovšem nepodařilo svědka najít a předvést k výsledku. Zjistil, že svědek byl naposledy spatřen na tomto místě přibližně před 2 lety. Správce daně tudíž vyčerpал všechny smysluplné možnosti, které se mu za účelem zajištění opětovného výsledku svědka nabízely. K návrhu na předvedení svědka policejním orgánem žalovaný podotýká, že celní orgány jsou bezpečnostními sbory v daňovém řízení a mají rovnocenné postavení i pravomoci jako policejní orgán. Není pak na daňovém subjektu, aby si vybíral, který bezpečnostní sbor svědka předvede. Zdůrazňuje, že žalobce správci daně neposkytl žádné údaje, na základě kterých by bylo možné svědka kontaktovat či vyhledat. Dodává, že v rámci řízení o DPH žalobce věděl o konání výsledku s dostatečným předstihem 24 dní a minimálně 10 dní předem věděl o změně místa konání, přesto se výsledku neúčastnil.
12. Žalovaný dále uvádí, že není v jeho pravomoci zkoumat, zda určité jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu. To náleží pouze orgánům činným v trestním řízení. Správce daně nemusí ani zkoumat, jak se žalobcem deklarované plnění fakticky uskutečnilo. Nemusel proto zjišťovat, kdo skutečně vykonával funkci jednatele společnosti CRANEBON a jednal jejím jménem se žalobcem. Pro unesení důkazního břemene k prokázání důvodných pochybností správcem daně postačovalo, že svědek P. V. ani jiná osoba jednající za společnost CRANEBON se žalobcem nejednali.
13. K poslední žalobní námitce žalovaný poukazuje na povinnost žalobce zachovávat náležitou míru obezřetnosti a opatřit si důkazy k prokázání přijetí plnění i bez součinnosti jiných osob. Pokud tak neučinil, sám se vystavil riziku důkazní nouze. Žalobce mohl například archivovat záznamy o provedených kontrolách či korespondenci s deklarováním

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

dodavatelem ohledně přijatého plnění. Žádné takové důkazy k prokázání faktického přijetí deklarovaného plnění však nepředložil. Výsledný stav jde proto k jeho tíži. Správce daně po žalobci nepožadoval jiné podklady než ty, jimiž měl disponovat již v průběhu deklarovaného obchodování a následného vznesení nároku v daňovém řízení. Žalovaný připomíná rozsudek zdejšího soudu ve věci přezkumu řízení o DPH, v němž soud uzavřel, že si žalobce musel být vědom, že požadované doklady od společnosti CRANEBOB nikdy nezíská a úspěch v civilním sporu je toliko procesně-formální bez reálné naděje na vymahatelnost. Správce daně tudíž nemusel vyčkávat na případný výsledek nejisté snahy o vymožení požadovaných podkladů. Správce daně se pokusil obstarat vyjádření a podklady od společnosti CRANEBOB též v projednávaném daňovém řízení, avšak opět bez úspěchu. Neúspěch aktivity správce daně však nelze vykládat k jeho tíži, neboť důkazní břemeno zde nese žalobce. Závěrem poznamenává, že případné uložení pokuty společnosti CRANEBOB by bylo předmětem samostatného řízení zcela nezávislého na nyní projednávané věci.

14. **Žalobce v replice** rekapituluje průběh daňového řízení a opakuje žalobní námitky. Nad jejich rámec toliko podotýká, že zpráva o daňové kontrole je zárukou náležitě zjištěného skutkového stavu a její projednání slouží k seznámení daňového subjektu s konečným stanoviskem správce daně. Je proto přesvědčen, že její význam nenadhodnocuje.
15. **Žalovaný v duplice** nepopírá, že za předchozí právní úpravy mělo projednání zprávy o daňové kontrole svůj význam, nicméně nová právní úprava tento institut již neobsahuje. Správce daně musel postupovat dle nové právní úpravy v souladu se zásadou nepravé retroaktivity procesních norem. Nepřipojení trestního spisu v daňovém řízení nemohlo porušit zásadu rovnosti ani jinak zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Opakuje, že připojení spisu by bylo neúčelné. Dále připomíná, že nevyslechl svědka P. V. z důvodu objektivní nepřekonatelné překážky. Postup správce daně vůči společnosti CRANEBOB ani případné uložení pokuty této společnosti není předmětem projednávané věci a nemohlo nijak ovlivnit učiněné meritorní závěry. Správce daně za žalobce nemusí vyhledávat důkazy. NSS ve své judikatuře dokonce formuloval požadavek, aby daňové subjekty konkrétní průběh obchodních aktivit adekvátně uzpůsobily cíli v podobě prokázání v budoucnu vznášených nároků. Přestože správce daně v minulosti postupoval vůči žalobci vstřícně a snažil se od společnosti CRANEBOB zajistit podklady pro stanovení daně, neúspěch této snahy nemění rozložení důkazního břemene, jež stále leží na žalobci, který stav důkazní nouze svým neobezřetným počínáním vyvolal. Správce daně v tomto řízení doplnil dokazování oproti řízení o DPH. Správce daně nepřistoupil k opětovnému vyzvání společnosti CRANEBOB, neboť by takový pokus byl zjevně neúspěšný a nevhodný.

Skutková zjištění vycházející z obsahu daňového spisu

16. Dne 27. 5. 2020 zahájil finanční úřad u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně. Žalobce v průběhu jednání sdělil, že jeho účetnictví za rok 2016 má v držení policejní orgán.
17. Krajské ředitelství policie Středočeského kraje sdělením ze dne 3. 6. 2020 potvrdilo, že má v držení účetnictví žalobce za rok 2016 v elektronické podobě a poskytlo jej finančnímu úřadu na CD nosiči. Účetnictví v originální listinné podobě neposkytlo, neboť jej předalo ke znaleckému zkoumání.

18. Výzvou ze dne 23. 6. 2020 správce daně vyzval společnost CRANEBON ke sdělení, zda žalobci poskytla služby podle rámcové smlouvy a vystavila faktury za tato plnění. Případně žádal o poskytnutí kopií těchto faktur a dalších listin vztahujícím se k těmto plněním (objednávky, kalkulace cen, rozpočty, podklady k fakturaci, doklady o úhradě a další). Výzva byla společnosti CRANEBON doručena fiktivně.
19. Správce daně výzvou k prokázání skutečností ze dne 23. 6. 2020 vyzval žalobce k prokázání, že fakticky přijal fakturované služby podle rámcové smlouvy spočívající především v externí kontrole zaměstnanců, a to v deklarováném rozsahu od deklarováného dodavatele (společnosti CRANEBON) a že tyto služby použil pro vlastní podnikání. Poznamenal, že samotná existence předložených formálních důkazů – dodavatelských faktur, výdajových pokladních dokladů a rámcové smlouvy, sama o sobě neprokazuje faktické uskutečnění fakturovaných plnění. Pochybnosti správce daně vznikly na základě kontrolních hlášení a výsledků kontroly DPH za období duben až prosinec 2016, podle nichž žalobce v daném řízení neprokázal faktické uskutečnění těchto fakturovaných služeb, jež jsou předmětem tohoto řízení. Platby značného rozsahu navíc probíhaly v hotovosti.
20. Ve výsledku kontrolního zjištění ze dne 19. 3. 2021 správce daně uvedl, že v rámci kontroly DPH zjistil, že žalobce v obchodním vztahu se společností CRANEBON nezachoval náležitou míru obezřetnosti. Předložil pouze formální důkazní prostředky, aniž by si zajistil náležité podklady k prokázání uskutečnění deklarováných transakcí. Ohledně společnosti CRANEBON zjistil, že má pouze fiktivní sídlo. V obchodním rejstříku nemá uvedenou provozovnu a ve sbírce listin nezveřejnila žádné účetní výkazy. Česká správa sociálního zabezpečení u ní neeviduje žádné zaměstnance. Je registrovaná jako nespolehlivá osoba. Jednatel P. V. má místo trvalého pobytu na ohlašovně (obecním úřadu). Jediným společníkem společnosti CRANEBON je jiná obchodní korporace, která je v insolventu. Pochybnosti správce daně ohledně přijatých plnění od společnosti CRANEBON tedy vyvstaly též z těchto skutečností.
21. Zprávu o daňové kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 2784911/22/2124-60563-201477, správce daně žalobci doručil spolu s oznámením o ukončení daňové kontroly dne 5. 5. 2022. Uvedl v ní, že výpovědi svědků navržených žalobcem si odporují s výpovědí svědka P. V., tehdy jediného jednatele společnosti CRANEBON, provedené v rámci řízení o DPH. Ten dle protokolu o výsledku ze dne 28. 3. 2018 vypověděl, že o společnosti CRANEBON nic neví. Pouze za odměnu podepsal, že je jednatel. V té době byl již 11 let osobou bez domova. Žalobce neznal. Daňové doklady předložené žalobcem nikdy neviděl, nepodepsal je a nevěděl, kdo je vystavil. Ani rámcovou smlouvu nepodepsal (kopie protokolu č. j. 74259/18/2302-60563-402998 je též součástí spisu). Žalobce neodstranil pochybnosti správce daně ohledně oprávněného zahrnutí fakturovaných služeb do výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, neboť během projednávaného řízení ani v řízení o DPH nedoložil žádné důkazy prokazující realizaci fakturovaných služeb. Správce daně měl naopak dostatek indicií pro závěr, že jednatel společnosti CRANEBON se reálně nepodílel na jejím obchodním vedení. Zároveň tato společnost neevidovala žádné zaměstnance a nevlastnila žádná vozidla. Dospěl tak k závěru, že žalobce uvedl základ daně v nesprávné výši, neboť do výdajů neoprávněně zahrnul výdaje ve výši 35 606 445 Kč.
22. Následně finanční úřad vydal dodatečný platební výměr ze dne 10. 5. 2022.

23. Žalobce podal dne 26. 5. 2022 odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Namítal obdobné námitky jako v žalobě. Nadto navrhl výslech svědka P. V., neboť jeho výslech může být ve vztahu k žalobci klíčový.
24. Součástí spisu jsou předvolání svědka P. V. k výslechu ze dne 27. 6. 2022 a 18. 7. 2022, rozhodnutí o předvedení této osoby ze dne 9. 8. 2022, žádost správce daně ze dne 11. 8. 2022 o předvedení a odpověď celního orgánu na žádost správce daně. Z posledně uvedené odpovědi plyne, že se celní orgán dne 5. 9. 2022 pokusil o předvedení P. V., nicméně s negativním výsledkem. Podle výpovědi brigádníka areálu v místě, kde svědek dříve pobýval, tam byl naposledy spatřen před cca 2 lety. Z protokolů o výslechu svědka č. j. 3714553/22/2124-60563-201477, 3924893/22/2124-60563-201477 a 4170783/22/2124-60563-201477 je zřejmé, že se svědek P. V. nedostavil na výslechy konané dne 18. 7. 2022 a dne 8. 8. 2022 a nepodařilo se jej předvést ani na den 5. 9. 2022.
25. Dne 1. 11. 2022 bylo žalobci doručeno vyrozumění o důvodech neprovedení navrhovaného doplnění dokazování výslechem svědka P. V. Žalovaný nejprve shrnul obsah výpovědi tohoto svědka v řízení o stanovení DPH, z níž vyplynulo, že nikdy fakticky nevykonával funkci jednatele společnosti CRANEBOB, neznal žalobce, nikdy s ním osobně nejednal a nevystavil předložené daňové doklady. Byl pouze tzv. bílým koněm. Dále upozornil na to, že žalobce se daného výslechu neúčastnil. Výslech svědka navrhl, aniž by specifikoval, jaké skutečnosti hodlá výslechem prokázat. Přesto správce daně svědka několikrát předvolal k výslechu a přistoupil i k žádosti o jeho předvedení celním orgánem. Vyčerpal tedy všechny procesní instituty, které daňový řád poskytuje za účelem zajištění provedení svědecké výpovědi.
26. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí a dne 9. 5. 2023 je doručil žalobci.
27. Pro úplnost soud dodává, že součástí daňového spisu je též rozsudek pro uznání ze dne 30. 10. 2018, č. j. 17 C 216/2018-20, jímž Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl, že společnost CRANEBOB je povinna žalobci předat detailní písemný přehled provedených kontrol zaměstnanců žalobce za rok 2016 v tomto rozsahu: čas provedené kontroly, místo kontroly, jméno osoby provádějící kontrolu a výsledek kontroly, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Splnění procesních podmínek

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
29. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasili.

Posouzení žaloby soudem

30. Úvodní obecné výtky spočívající toliko v tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, dále že skutkový stav nemá oporu ve spise či vyžaduje doplnění a že došlo k podstatnému porušení procesních ustanovení, soud nepovažuje za projednatelné žalobní body. Žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné. Musí ze něj být patrné, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo napadeným rozhodnutím dopustit, přičemž je žalobce povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům uvedené výtky nedostály. Žalobce nespecifikoval, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tedy s čím se žalovaný opomněl vypořádat, či jakou část odůvodnění má za nesrozumitelnou. Neuvedl, jaké skutečnosti zjištěné žalovaným nemají oporu ve spise ani v čem konkrétně vyžadují doplnění. Nekongretizoval, jakých procesních pochybení se měl žalovaný dopustit a jaký to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se tedy těmito námitkami nezabýval.
31. Ostatní – dostatečně konkretizované – procesní námitky soud shledal nedůvodnými.
32. K námitce neprojednání zprávy o daňové kontrole soud rekapituluje, že správce daně zahájil daňovou kontrolu dne 27. 5. 2020 a ukončil ji dne 5. 5. 2022 doručením zprávy o daňové kontrole žalobci. V průběhu daňové kontroly dne 1. 1. 2021 nabyl účinnosti zákon č. 283/2020 Sb., který novelizoval daňový řád. Tato novela zcela vypustila institut projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole daňovým subjektem. Nově stanovila, že se kontrola ukončuje oznámením zprávy podepsané pouze úřední osobou. Správce daně v projednávané věci postupoval podle (nové) právní úpravy účinné v době ukončení daňové kontroly. Zprávu tedy žalobci zaslal jako přílohu k oznámení o ukončení daňové kontroly, aniž by ji s ním projednal. Žalobce se však domnívá, že zprávu o daňové kontrole měl projednat a podepsat.
33. Podle § 88 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.
34. Podle § 88a odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2022 (tedy účinném v době zaslání zprávy o daňové kontrole žalobci) je daňová kontrola ukončena doručením oznámení o ukončení daňové kontroly, k němuž je přiložena zpráva o daňové kontrole podepsaná úřední osobou.
35. Z rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, č. 1349/2007 Sb. NSS, vyplývá, že není-li v přechodných ustanoveních výslovně stanoveno jinak, je při střetu staré a nové úpravy nutno vycházet z obecně platné zásady nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení. V takovém případě je v řízení pokračováno podle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.

36. V okamžiku ukončení daňové kontroly již daňový řád obsahoval nový způsob seznámení daňového subjektu se zprávou o daňové kontrole a ukončením daňové kontroly. Jelikož přechodná ustanovení k dané novele nedovolovala použití dřívější, již neúčinné procesní úpravy, dává soud žalovanému za pravdu, že správce daně byl povinen s ohledem na obecnou zásadou nepravé retroaktivity procesních norem postupovat podle aktuálně účinné právní úpravy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2024, č. j. 5 Afs 204/2023-62, bod 47). Žalovaný tudíž nepochybil, pokud zprávu o daňové kontrole se žalobcem neprojednal a nepředložil mu ji k podpisu.
37. Pokud žalobce namítá, že neměl možnost vyjádřit se ke zprávě o daňové kontrole a jejímu případnému doplnění, soud uvádí, že námitky proti obsahu daňové kontroly mohl vznést v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. S tímto postupem účinná právní úprava počítá.
38. Nad rámec uvedeného soud ve stručnosti podotýká, že u otázky ukončení daňové kontroly došlo k postupnému vývoji v právních předpisech i navazující judikatuře. Význam projednání zprávy o daňové kontrole byl nesrovnatelně vyšší za účinnosti již zrušeného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. S příchodem daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) byl daňový subjekt s hodnocením správce daně seznámen již v rámci výsledku kontrolního zjištění, jenž poskytoval prostor pro polemiku se závěry správce daně. Během projednání zprávy o daňové kontrole mohly být relevantní pouze např. námitky daňového subjektu proti chybějícím podstatným náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil, čímž mu nedal možnost se k nim vyjádřit (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016-31, č. 3720/2018 Sb. NSS, bod 22). Vady při projednání zprávy o daňové kontrole však byly již tehdy odstranitelné v odvolacím řízení. Z toho lze dovodit, že samotné neprojednání zprávy o daňové kontrole nemohlo mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani za předchozí právní úpravy.
39. Soud neshledal porušení procesních předpisů ani v nepřipojení trestního spisu do daňového řízení. V tomto ohledu považuje za stěžejní, že *daňové orgány za celou dobu daňového řízení nezpochybnily formální správnost a úplnost žalobcova účetnictví*. Žalobcem deklarované výdaje neuznaly z toho důvodu, že žalobce neprokázal *faktické uskutečnění fakturovaných plnění* v deklarovaném rozsahu, v deklarovaném období a od deklarovaného dodavatele. Jinými slovy neprokázal, že služby spočívající v externí kontrole zaměstnanců poskytované společností CRANE BON, za které měl vynaložit daňově uznatelné výdaje (náklady), se fakticky uskutečnily. Správce daně na str. 38-39 zprávy o daňové kontrole správně vysvětlil, že účetní doklady jsou při prokazování uskutečnění nákladů prvotními důkazními prostředky, nicméně je nutno současně respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Ani formálně perfektní účetní doklady se všemi náležitostmi samy o sobě nestačí k prokázání účinně zpochybněného uskutečnění transakcí v nich deklarovaných. Žalobce předložil pouze formální důkazní prostředky v podobě přijatých faktur a rámcové smlouvy. Samotná existence těchto dokladů však sama o sobě neprokazuje faktickou realizaci deklarovaných plnění. Z uvedeného vyplývá, že připojení originálních účetních dokladů z trestního spisu by na výsledku řízení ničeho nezměnilo. Nejsou totiž samy o sobě způsobilé prokázat faktické uskutečnění deklarovaného plnění. Zároveň daňové orgány hodnotily samotné účetnictví poskytnuté na CD nosiči za formálně bezvadné, tedy kompletní. Nebylo proto třeba srovnávat obsah CD s originálními listinami.

40. Výtka ohledně možné neúplnosti kopie účetních dokladů na CD je navíc ničím nepodložená spekulace. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní vadu pořízené kopie ani nevyužil možnosti nahlédnutí do spisu, aby mohl případnou vadu zjistit. Zároveň nespecifikoval, z jakého důvodu se domnívá, že policejní orgán nepořídil úplnou kopii žalobcova účetnictví. Obdobně obecně žalobce namítá, že trestní spis obsahuje „důležité výsledky svědků (včetně svědka V.)“, aniž by upřesnil, o jaké výsledky se jedná, co bylo jejich obsahem a z jakého důvodu mohly být relevantní pro účely projednávaného daňového řízení. Za těchto okolností se námitka spočívající v tom, že správce daně při rozhodování nemusel vycházet z kompletních podkladů, jeví jako účelová. Správce daně svým postupem neporušil ani zásadu rovnosti podle § 6 daňového řádu.
41. Pro vypořádání zbývajících námitek je nezbytné nejprve vysvětlit rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení.
42. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně *odečtou ve výši prokázané poplatníkem* a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
43. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že *daňový subjekt prokazuje* všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
44. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu platí, že pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
45. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu platí, že *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.
46. Podle § 92 odst. 6 daňového řádu, navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen *současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě* a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.
47. Daňový subjekt má povinnost tvrdit daň (podat daňové přiznání) a má důkazní povinnost ke skutečnostem, které uvede v daňovém tvrzení a ve svých podáních. Daňové řízení totiž není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Daňový subjekt tedy nese povinnost tvrzení a důkazní břemeno též ve vztahu k nároku na odečtení výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. K tomu mu zpravidla postačí, doloží-li svá tvrzení například účetnictvím či fakturami. V tom okamžiku se důkazní břemeno přesouvá na správce daně, a je na něm, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně nemusí prokázat, že předložené důkazní prostředky jsou nesprávné, ale toliko vážné a důvodné pochyby o jejich věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti. Prokáže-li existenci pochybností, tíží důkazní břemeno opět daňový subjekt, který musí doložit, že i přes vzniklé pochyby se posuzovaný obchod odehrál tak, jak bylo deklarováno v daňovém přiznání (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7.

2018, č. j. 7 Afs 238/2017-25, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36, či ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).

48. Daňové orgány nečinily sporným, že žalobce své primární důkazní břemeno, tedy předložit daňové doklady se všemi zákonnými náležitostmi, unesl. Měly však důvodné pochybnosti o tom, že k poskytnutí služeb fakturovaných společnostmi CRANE BON žalobci skutečně došlo. Své pochybnosti opřely o konkrétní skutečnosti (srov. body 19 a 20 tohoto rozsudku), které žalobce v žalobě nijak nezpochybnil, a proto soud bez dalšího vychází z toho, že správce daně unesl své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Důkazní břemeno proto tížilo opět žalobce, který byl povinen jinými důkazními prostředky než svým účetnictvím a daňovými doklady prokázat, že k poskytnutí fakturovaných služeb v daném rozsahu došlo a že byly poskytnuty právě společnostmi CRANE BON.
49. Žalobce v odvolání navrhl provedení výslechu svědka P. V., jednatele společnosti CRANE BON, s tím, že pro něj může být klíčový. Nyní namítá, že daňové orgány výslech neprovedly, přestože by měly mít zájem na zjištění pravdivých okolností ohledně společnosti CRANE BON a na zjištění, kdo se žalobcem za tuto společnost jednal a zda se nejednalo např. o trestný čin podvodu. Během výslechu v rámci řízení o DPH totiž svědek vypověděl, že je již 11 let osobou bez domova, funkci jednatele nikdy fakticky nevykonával, žalobce nikdy neviděl a jím předložené faktury nevystavil ani nepodepsal.
50. Soud předně zdůrazňuje, že důvodem nevyslechnutí svědka byla *objektivní překážka*. Daňovým orgánům se totiž daného svědka i přes vynaložené úsilí nepodařilo vyhledat. Za této situace je žalobcem citovaná judikatura NSS a Krajského soudu v Ostravě týkající se zásady volného hodnocení důkazů, povinnosti provést opakovaný výslech v případě nově objevených informací, nepřipustnosti předběžného hodnocení důkazů bez jejich provedení a rozložení důkazního břemene nepřiléhavá. Daňové orgány totiž *neodmítly* provést výslech svědka. Sám žalobce uvádí, že správce daně se jej několikrát pokoušel předvolat k výslechu a jednou se dokonce snažil svědka předvést prostřednictvím celního orgánu. Tato snaha však byla bezvýsledná, a proto správce daně správně uzavřel, že výslech objektivně není možné provést.
51. Co se týče samotného předvedení, celní orgány pátraly po svědkovi na posledním známém místě, kde se zdržoval. Zjistily však, že tam byl naposledy spatřen přibližně před 2 roky. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že policejní orgán by byl v pátrání po svědkovi úspěšnější než celní orgán. Policejní orgán svědka předvedl k výslechu v řízení o DPH v roce 2018, tedy ještě v době, kdy bylo známo, v jakých místech se svědek zdržuje. Situace tedy byla odlišná. Oba bezpečnostní sbory navíc mají v daňovém řízení stejné pravomoci a soud souhlasí se žalovaným, že není na žalobci, aby si vybíral, který orgán svědka předvede.
52. Soud nadto považuje za rozhodující, že *bylo primárně na žalobci, aby správci daně poskytl informace o tom, kde se svědek nachází*. Důkazní břemeno i k této okolnosti totiž leželo právě žalobci, který výslech svědka navrhl. Ustanovení § 92 odst. 6 daňového řádu výslovně stanoví, že pokud daňový subjekt navrhuje účast třetí osoby v řízení, je povinen *současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě*. Z daňového spisu však nevyplývá, že by žalobce správci daně poskytl jakékoliv informace o tom, kde se svědek zdržuje, či alespoň o tom, jakým způsobem může správce daně potřebné údaje zjistit, nedisponuje-li jimi sám žalobce. Soud opakuje, že daňové řízení není vedeno zásadou vyšetřovací, bylo proto předně na žalobci vynaložit úsilí k tomu, aby bylo objektivně možné

provést jím navržený důkaz. Pokud tak neučinil, jde o objektivní nemožnost provést důkaz a s tím spojené neprokázání požadovaných skutečností k jeho tíži.

53. Vzhledem k uvedenému správce daně nemusel z vlastní iniciativy zjišťovat „pravdivé okolnosti ohledně společnosti CRANE BON“ ani to, kdo za tuto společnost se žalobcem jednal. Prokázání těchto skutečností bylo totiž na žalobci a pro závěr správce dostačovalo, že o faktickém vynaložení sporného nákladu existovaly důvodné pochybnosti.
54. Dále soud uvádí, že správce daně není orgánem činným v trestním řízení, a proto mu nepřísluší zjišťovat, zda nedošlo ke spáchání trestného činu podvodu [srov. § 1 odst. 1 a § 12 odst. 1 zákona 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů]. Není ostatně zřejmé, jak by takové zjištění mohlo pozitivně ovlivnit žalobcovu daňovou povinnost.
55. Je také třeba dodat, že žalobce v žalobě nespécifikuje, jaké další konkrétní skutečnosti zamýšlel výsledkem svědka prokázat a jaký případný vliv tedy mělo neprovedení výsledku na výsledek řízení, resp. na zákonnost napadeného rozhodnutí.
56. K námitce, že se žalobce nemohl účastnit výsledku v řízení o DPH, neboť byl o jeho konání vyrozuměn s nedostatečným předstihem, soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního řízení je toliko přezkum napadeného rozhodnutí a řízení, v němž bylo vydáno, nikoliv přezkum řízení o DPH. Jelikož byl však protokol o výsledku svědka V. v jiném daňovém řízení podkladem napadeného rozhodnutí, zjišťoval soud, zda nebyla při jeho obstarání porušena procesní práva žalobce. Již v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č. j. 13613/23/5200-10422-713023 nicméně žalovaný na totožnou námitku v bodě 15 reagoval a uvedl, že datum výsledku (28. 3. 2018) bylo žalobci známo od 5. 3. 2018 a dne 19. 3. 2018 mu byla oznámena změna místa jeho konání, přičemž žalobce proti uvedenému termínu (tehdy) nijak nebrojil. Shodně námitku pak vypořádal v bodech 59-61 napadeného rozhodnutí. Nezpochybňuje-li žalobce toto vypořádání konkrétní argumentací, nemá soud důvod z těchto časových údajů nevycházet. S ohledem na včasné informování soud nemá za to, že by správce daně svým postupem žalobci upřel možnost se výsledku zúčastnit a klást svědkovi otázky. Žalobce byl o jeho konání vyrozuměn včas (srov. § 96 odst. 5 daňového řádu).
57. I námitka, že správce daně uzavřel řízení vedené pod sp. zn. 2022554/18/2302-60563-402998, aniž by vyčkal výsledku exekučního řízení na vymožení důkazních prostředků od společnosti CRANE BON na základě rozsudku obvodního soudu, se vztahuje k jiné než projednávané věci. Soud nicméně odkazuje na rozsudek ze dne 26. 10. 2021, č. j. 51 Af 54/2020-60, v němž se již zabýval totožnou námitkou při přezkumu řízení o DPH. Dospěl přitom k závěru, že je nedůvodná. Bylo především zájmem žalobce být připraven v případě relevantních pochybností správce daně je vyvrátit. Měl proto uchovávat podklady o tom, že mu byly poskytnuty určité služby a kdo a v jakém rozsahu mu je poskytl. Soud dále poukázal na to, že žalobce podal žalobu k obvodnímu soudu až řadu měsíců poté, kdy u něj byla daňová kontrola zahájena. Již v té době bylo zjevné, že žalobce žádnými podklady nedisponuje. Navíc neobjasnil, o jaké konkrétní podklady by se mělo jednat, zda vůbec existují a proč by je vlastně měla mít společnost CRANE BON k dispozici, pokud je nepředávala žalobci jako podklad pro doložení realizace fakturovaných služeb. V této souvislosti zdůraznil, že obvodní soud vydal tzv. rozsudek pro uznání, nezjišťoval tedy, zda požadované dokumenty fyzicky existují. Samotný vykonatelný rozsudek obvodního soudu proto nevypovídá nic o existenci dokumentů, o nichž žalobce jen tvrdí, že existují, aniž by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

však toto své tvrzení podložil uvěřitelnými skutečnostmi. Rovněž s ohledem na skutečnosti zjištěné při výslechu svědka P. V. se soudu jevílo odmítnutí vyčkávat na výsledek exekučního řízení zcela odpovídající okolnostem případu.

58. Pokud jde o námitky týkající se postupu finančních orgánů při získávání podkladů od společnosti CRANE BON, soud uvádí, že důkazní břemeno leželo na žalobci. Především on si měl v době tvrzených transakcí zajistit potřebnou auditní stopu a podklady k budoucímu prokázání svých daňových tvrzení. Soud konstatuje, že z daňového spisu vyplývá, že správce daně vyzval společnost CRANE BON k poskytnutí kopií faktur a dalších listin vztahujícím se k plněním, jež byly předmětem žalobcem uplatněných výdajů (srov. bod 19 tohoto rozsudku). Výzva však byla doručena fikcí a společnost CRANE BON zůstala nekontaktní. Vzhledem ke skutečnostem zjištěným v řízení o DPH nelze daňovým orgánům vyčítat, že společnost opakovaně nevyzvaly. Daňové orgány přitom mohly vycházet ze skutečností zjištěných v rámci řízení o DPH, neboť se jednalo o tatáž plnění od téhož dodavatele a žalobce měl prokázat tytéž skutečnosti (srov. § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu). Bylo naopak na žalobci, aby prokázal, že se v tomto řízení okolnosti liší, a prokázal požadované skutečnosti. Žalobce však ani v žalobě nevedl, jaké konkrétní skutečnosti měl správce daně ověřit či doplnit v tomto řízení. Nedůvodná je i námitka, že správce daně v řízení o DPH nevyužil veškerých možností včetně uložení pokuty za ztěžování daňového řízení. Správce daně mohl ze zjištěných indicií důvodně předpokládat, že případné uložení pokuty společnosti CRANE BON, která byla nekontaktní a měla pouze formálního jednatele, který byl osobou bez domova, by bylo zcela neúčelné a k předložení dokladů by (stejně jako exekuce vedená žalobcem) nevedlo.
59. Závěrem soud zdůrazňuje, že daňové orgány žalobci umožnily předložit důkazní prostředky. Správce daně žalobce vyzval k prokázání faktického přijetí fakturovaných služeb, přičemž mu sdělil, jaký typ důkazních prostředků může předložit a srozumitelně vysvětlil, z čeho pramení jeho pochybnosti ohledně faktického uskutečnění těchto služeb (srov. bod 19 tohoto rozsudku). Žalovaný byl připraven přistoupit k doplnění dokazování v odvolacím řízení, ve kterém se pokusil o provedení navrženého výslechu svědka. To se však z objektivních příčin nepodařilo. Žalobce se sám dostal do důkazní nouze, neboť neshromáždil důkazní prostředky způsobilé prokázat potřebné skutečnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

60. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. července 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu